

Az Alkotmánybíróság döntésének tájékoztató jelleggel közzétett, nem hivatalos szövege. A hivatalos közzétételre a Magyar Közlönyben, illetve az Alkotmánybíróság Határozatai című hivatalos lapban kerül sor.

IV/191/2025.

Az Alkotmánybíróság tanácsa alkotmányjogi panasz tárgyában meghozta a következő

végzést:

Az Alkotmánybíróság a Kúria mint felülvizsgálati bíróság Gfv.I.30.423/2023/9. számú ítélete alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló indítványt visszautasítja.

Indokolás

- [1] Az indítványozó jogi képviselője (dr. Madari Tibor ügyvéd, Madari Ügyvédi Iroda) útján alkotmányjogi panasszal fordult az Alkotmánybírósághoz.
- [2] 1.Az indítványozó jogi képviselője útján az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 27. §-ára alapított alkotmányjogi panaszában a Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság 45.Pf.630.523/2023/9. számú ítélete, valamint a Kúria mint felülvizsgálati bíróság Gfv.I.30.423/2023/9. számú ítélete alaptörvény-ellenességének megállapítását és megsemmisítését kérte. Álláspontja szerint a fenti, kifogásolt bírói döntések sértik az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése szerinti tisztességes bírósági eljáráshoz való jogát, ezen túl a kifogásolt bírói döntések folytán az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdése szerinti jogorvoslathoz való joga sérelmét is állította.
- [3] 2.1. Az alkotmányjogi panasz alapjául szolgáló ügy lényege a rendelkezésre álló bírósági ítéletek alapján a következőképpen foglalható össze.
- [4] Az indítványozó az alapper alpereseként 2008. július 15-én gépjármű finanszírozási célú, deviza alapú hitelszerződést kötött egy autófinanszírozási céggel (a továbbiakban: hitelező), mely szerződés alapján a hitelező az alperesi indítványozó mint adós részére 120 havi futamidővel 3 815 000 Ft összegű kölcsönt nyújtott. A közöttük létrejött hitelszerződés 12. pontja értelmében a szerződésben és mellékleteiben nem szabályozott feltételekben a hitelező Üzletszabályzata volt az irányadó. A szerződés 7., valamint 18.3.4. pontjai tájékoztatást tartalmaztak arról, miszerint a deviza alapú finanszírozás esetén a törlesztő részletek forintban fizetendő

összege a devizanem árfolyamának és kamatának alakulásától függően változhat. A hitelező a 2013. január 17-i esedékességű törlesztő részletet megállapító fizetési értesítőben tájékoztatta az indítványozót, hogy 2012 október-december hónapokra 2012. december 27-én 180.495 forint ki nem egyenlített tartozása áll fenn. A 2013. februári esedékességű törlesztő részletről küldött értesítőben szintén feltüntetésre került a 2012 december és 2013 január hónapra vonatkozó tartozása. A 2013. március 17-i esedékességű törlesztő részlet fizetési értesítője tájékoztatót tartalmazott, mely szerint 2013. február 25-én 180.495 forint összegű tartozást tart nyilván, és felszólította az indítványozót annak kiegyenlítésére. A hitelező 2013. április 22-i keltezésű levelében felmondta az indítványozóval megkötött hitelszerződését, melyet azzal indokolt, hogy az indítványozó nem fizette meg a 2013 februári, márciusi és áprilisi esedékességű törlesztődíjat. A felmondás következtében a teljes követelés egy összegben lejárttá és esedékessé vált. A hitelező 2015. március 16-án kelt elszámolási értesítőt küldött, eszerint a 2015. február 1-jei fordulónapig tisztességtelenül felszámított 239 411 forintot az ezen a napon fennálló 8 818 595 forint összegű tartozásra elszámolta, ezzel az indítványozó lejárt tartozása a fordulónappal 8 578 884 forintra változott. A hitelező (a felperes jogelődje) a perbeli kölcsönszerződésből eredő követelését 2018. október 16-án a felperesre engedményezte.

- [5] 2.2. A felperes keresettel élt az indítványozó mint alperes ellen, a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 523. §-ára, valamint 525. §-ára alapítottnak: 7 341 220 forint tőke, valamint ennek 2018. október 17-től a kifizetésig járó, a mindenkori jegybanki alapkamat kétszeresének megfelelő késedelmi kamat, továbbá 7 341 207 forint tőke után a szerződéskötés napjától a felmondás napjáig számított 645 009 forint ügyleti kamat, továbbá a felmondást követő naptól az engedményezés napjáig számított 1 250 191 forint lejárt késedelmi kamat megfizetésére kötelezésére kérve. Az indítványozó mint alperes a kereset elutasítására irányult. Hivatkozása szerint a felek között nem jött létre szerződés, illetve az érvénytelen, mivel az jogszabályba és a jóerkölcsbe ütköző, tisztességtelen szerződési feltételeket tartalmaz. Módosított ellenkérelmében a felmondás jogszerűségét nem vitatta.
- [6] Az elsőfokú bíróság a megismételt eljárásban ítéletével a felperes keresetét elutasította. Indokolásában – többek között – kifejtette, hogy a felperesi jogelőd az elszámolás során a Ptk. 293. §-ának megfelelően számolta el a befizetéseket. A felperes nem adott magyarázatot arra, hogy az alperesi indítványozói teljesítéseket miért nem a teljesítés tényleges időpontjában számolta el. Az összecszerűség vonatkozásában rögzítette, hogy annak bizonyítása az indítványozó érdemi vitatására tekintettel szakértői bizonyítást igényelt, mivel a felperes a bíróság anyagi pervezetését követően azt nem indítványozta, így a követelés összecszerűségének a helyességét nem bizonyította.

- [7] A felperes fellebbezése folytán eljáró másodfokú bíróság a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 383. § (2) bekezdése alapján ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta és helyt adott a felperes keresetének. Kifejtette, hogy nem értett egyet az elsőfokú ítélettel, mely szerint a felperes nem bizonyította a kereset összecszerűségét. A felperes által csatolt kimutatásokat összevetve az indítványozó mint alperes kifogásaival szakértő kirendelése nélkül is megállapíthatónak tartotta a felperesi kereset megalapozottságát. Utalt továbbá arra, hogy a felperes a felmondás jogszerűségét alátámasztó táblázatot csatolt, ugyanakkor az alperesi indítványozó a megismételt eljárásban a felmondás jogszerűségére vonatkozó kifogását nem tartotta fenn, ezzel elismerte, hogy a felmondás időpontjában tartozása állt fenn. Az alperesi indítványozónak nem volt a felperesi kimutatásban feltüntetett adatokat kétségbe vonó nyilatkozata, a további befizetésekről bizonyítékot nem csatolt. A másodfokú bíróság álláspontja szerint az elsőfokú bíróság iratellenesen állapította meg, hogy a felperesi jogelőd az alperes teljesítéseit nem a teljesítés tényleges időpontjával számolta el. Ugyanis az indítványozó postai megbízás útján történő befizetései – a pénzforgalom lebonyolításáról szóló 18/2009. (VIII. 6.) MNB rendelet 11. §-a értelmében – törvény vagy rendelet, illetve a felek eltérő rendelkezése hiányában a fizetési megbízás azon a napon teljesül, amikor a pénzügyi vállalkozás a kedvezményezett fizetési számláján jóváírják. A posta a jóváírást a készpénzáttutalási megbízás befogadásától számított második munkanap végéig teljesítette, az indítványozó alperes valamennyi postai befizetését azok dátumától számított második munkanapon elszámolták a tartozására.
- [8] Az alperesi indítványozó a jogerős ítélet ellen felülvizsgálati kérelemmel élt: elsődlegesen a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú ítélet indokolásának megváltoztatásával olyan tartalmú határozat hozatalát kérte, amely szerint az Üzletszabályzat nem képezi a szerződés részét, a szerződés a hitelintézetekről és pénzügyi vállalkozásokról szóló 2016. évi CXII. törvény (a továbbiakban: Hpt.) 213. § (1) bekezdés e) pontjába ütközés miatt érvénytelen, tisztességtelenek a szerződés és az Üzletszabályzat árfolyamkockázati tájékoztatásra vonatkozó kikötései, ezért a kölcsönszerződés erre tekintettel is érvénytelen. Másodlagos felülvizsgálati kérelme - annak tartalma alapján – a jogerős ítélet hatályon kívül helyezésére és az elsőfokú ítéletet helybenhagyó határozat hozatalára irányult. A felperes felülvizsgálati ellenkérelme a jogerős ítélet hatályában való fenntartására irányult.
- [9] A Kúria mint felülvizsgálati bíróság ítélete a jogerős ítéletet hatályában fenntartotta. Indokolásában elsőként kitért arra, hogy a Pp. 423. § (1) bekezdése alapján a Kúria a jogerős ítéletet a felülvizsgálati kérelem keretei között vizsgálhatja felül. Míg a Pp. 406. § (1) bekezdése alapján érdemben nem bírálhatta el az alperesi indítványozó felülvizsgálati kérelmében az elsőfokú ítélet indokolásának megváltoztatására

előterjesztett kérelmet, ezért a felülvizsgálati kérelem II-IV. pontjaiban foglaltakra sem lehetett figyelemmel. A jogerős határozatot kizárólag a felülvizsgálati kérelem I. pontjában az összegszerűség vonatkozásában megjelölt megsértett jogszabályhelyek, az ott előadott jogszabálysértés és jogi indokolás keretei között vizsgálhatta felül. Emellett megjegyezte, hogy a fentiekből az is következik, hogy a felülvizsgálatra jogszabálysértés adhat alapot, az hogy a jogerős ítélet sérti-e az Alaptörvény rendelkezéseit, az Alkotmánybíróság és nem a Kúria hatáskörébe tartozó kérdés. A Pp. preambuluma a felülvizsgálati kérelemben hivatkozott tétele (a magánjogi jogviták tisztességes eljárás elvén nyugvó rendezése) a jogalkotó szabályozási célját juttatja kifejezésre, a preambulumban foglaltak megsértésére önmagában nem, hanem csak a Pp. valamely konkrét rendelkezésének értelmezésével kapcsolatban alapítható felülvizsgálat. Kiemelte továbbá, hogy a felülvizsgálati kérelemnek csak azok a hivatkozásai voltak érdemben vizsgálhatóak, amelyek tartalmazták a megsértett jogszabályhely megjelölésével együtt a jogszabálysértés adekvát szöveges indokolását. Mivel az alperesi indítványozó a jogerős ítéletnek a Pp. 346. § (4), (5) bekezdéseinek sérelmét állító hivatkozása hiányosan tartalmazza a felek perbeli nyilatkozatait, nem fejt ki az alperesi érvek megalapozatlanságának okát, ezért általános jellegű, konkrétumok nélküli hivatkozás, amelyet a Kúria nem vehetett figyelembe. A jogerős ítélet összegszerűségének indokolásával összefüggésben a Kúria ítéletében megállapította, hogy az alperesi indítványozó arra nézve nem jelölt meg megsértett konkrét eljárásjogi jogszabályi rendelkezést, ezért azt szintén nem vizsgálhatta, csakúgy mint a felülvizsgálati kérelemnek a jogerős ítélet iratellenességével összefüggésben állított részét, melyre szintén a megsértett jogszabályhely megjelölése nélkül hivatkozott. Emellett a bizonyítás eredményének mérlegelése sérelmével összefüggésben sem jelölte meg a megsértett jogszabályhelyet, ezért arra nézve a Kúria nem élhetett felülvizsgálattal. A felülvizsgálat kiterjedt ugyanakkor a Pp. 300. §-ának a szakértő alkalmazási feltételeinek szabályozására, kiemelve, hogy az új szabályozás szerint a szakértői bizonyítás nem mellőzhető azon az alapon, hogy a bíróság a különleges szakértelemmel maga rendelkezik-e. A szakértő alkalmazásáról történő döntés nem a bíróság oldalán fennálló különleges szakértelem meglétének kérdéséről függ, hanem attól, hogy a kérdés megválaszolásához szükséges-e különleges szakértelem. Amennyiben igen, a szakértő alkalmazása nem mellőzhető. Mindezek alapján megállapította, hogy a másodfokú bíróság nem az elsőfokú bíróság különleges szakértelmét, hanem a különleges szakértelem szükségességét ítélte meg, figyelemmel a Pp. 369. § (1) bekezdésére, az elsőfokú bíróság eljárásának szabályszerűségét felülbírálati jogkörében vizsgálva. Ezért a Kúria megállapította, hogy a jogerős ítélet a Pp. 300. § (1) bekezdését nem sérti. A Pp. 383. §-ával összefüggésben kiemelte, hogy ez a rendelkezés szabályozza, hogy a bíróság az ügy érdemében milyen döntést hozhat. Annak második bekezdése értelmében

amennyiben a másodfokú bíróság érdemben helyesnek ítéli az elsőfokú ítéletet, akkor azt helybenhagyó döntést hoz, ellenkező esetben az elsőfokú ítéletet egészében vagy részben megváltoztatja. Mivel az adott ügyben a másodfokú bíróság nem értett egyet az elsőfokú bíróság keresetet elutasító érdemi döntésével, ezért azt megváltoztató döntést hozott. Megállapította továbbá, hogy a másodfokú bíróság ezen eljárása megfelelt a Pp. 383. § (2) bekezdésében foglaltaknak, ezért a jogerős ítélet ezen okból nem jogszabálysértő. A Kúria felülvizsgálati ítélete indokolásában a Pp. 373. § (1) bekezdésével összefüggésben hangsúlyozta, hogy az a fellebbezésben és a másodfokú eljárásban a keresetváltoztatás és az utólagos bizonyítás tilalmát tartalmazza. Mivel az adott ügyben sem keresetváltoztatás, sem utólagos bizonyítás nem történt, melyet az alperesi indítványozó sem állított, ezért az adott jogszabályhely megsértésére alaptalanul hivatkozott az alperesi indítványozó. Emellett a Pp. 373. § (2) bekezdésében foglalt, a fellebbezési eljárásban az új tény állításának feltételeit tartalmazó szabályozással összefüggésben kifejtette, hogy a felperes az alperes fizetési megbízásai teljesülésének időpontja vonatkozásában fellebbezésében nem állított új tény, ezért a másodfokú bíróság nem sérthette meg az említett eljárási szabályt. Mivel a Kúria az indítványozó mint alperes jogszabálysértést állító indokait nem találta megalapozottnak, ezért a felülvizsgálati ítélet a jogerős ítéletet hatályában fenntartotta.

- [10] 2.3. Az indítványozó az Alkotmánybíróság előtt az Abtv. 27. §-ára alapított alkotmányjogi panasszal élt, melyben a Kúria mint felülvizsgálati bíróság Gfv.I.30.423/2023/9. számú ítélete alaptörvény-ellenességének a megállapítását és megsemmisítését az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése szerinti tisztességes bírósági eljáráshoz való joga, valamint a XXVIII. cikk (7) bekezdésében foglalt jogorvoslathoz való joga sérelmére hivatkozással állította.
- [11] Az indítványozó – az Alkotmánybíróság hiánypótlásra felhívását követően – kiegészített indokolásában az Abtv. 27. §-ára alapított alkotmányjogi panasz a tényállás, a pertörténet, valamint a befogadási feltételek számbavételét követően előadta, hogy nézete szerint a kifogásolt bírói döntések az alábbiakra figyelemmel sértik az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésének az indokolt bírói döntéshez fűződő joga részjogosítványát, valamint az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdésében megfogalmazott jogorvoslathoz való jogát. Az indítványozó utalt az Alkotmánybíróság 18/2019. (VI. 12.) AB határozatának azon megállapítására, mely szerint az ítéleti indokolásnak olyan tartalmúnak kell lennie, hogy legyen meggyőző ereje, enélkül ugyanis sérül a peres feleknek a tisztességes bírósági eljáráshoz való alapjoga. Nézete szerint ez hiányzik a másodfokú törvényszéki ítélet döntéséből, mivel a másodfokú bíróság úgy bírálta felül (álláspontja szerint jogszabályellenesen) az elsőfokú bíróság ítéletét, hogy nem indokolta meg, hogy mely jogszabálysértés alapozta meg a másodfokú ítéletet és miért, így hiányzik annak meggyőző ereje. Továbbá annak hiányában az indítványozó nem tudott kellően hatékonyan élni a

felülvizsgálati kérelmével, mivel a jogorvoslathoz való alapjogának az is az előfeltétele, hogy peres félként egyértelműen megismerje a másodfokú ítélet indokolásából azt a jogi érvelést, hogy az elsőfokú eljárásnak pontosan melyik szabálysértése alapozza meg az elsőfokú ítéletet megváltoztató másodfokú ítéletet. Kifejtette továbbá a Kúria azon hivatkozásával összefüggésben, mely szerint a Pp. 369. § (1) bekezdése megsértését az alperes nem állította, hogy arra vonatkozóan azért nem tudott hivatkozni, mert az a másodfokú ítélet jogi érveléséből az kimaradt, ami ahhoz vezetett, hogy kiüresedett a felülvizsgálati jogorvoslati alapjoga is. Az indítványozó álláspontja szerint a másodfokú ítéletnek egyrészt kellően konkrétan tartalmaznia kellett volna a szóban forgó jogi érvelést, másrészt a kúriai ítéletnek hatályon kívül kellett volna helyeznie a másodfokú ítéletet és a másodfokon eljárt törvényszéket új eljárásra kellett volna utasítania a Pp. 424. § (3)-(4) bekezdése szerint azzal, hogy a másodfokú törvényszéket utasítani kellett volna az említett jogi indokolás ítéletben történő pótlására. Emellett – álláspontja szerint – a felülvizsgálati ítélet iratellenesen állítja, hogy az alperesi indítványozónak a másodfokú ítélet hiányosságára való hivatkozása konkrétumok nélküli, és a kúriai ítélet (nézete szerint alapjogsértően) nem is vizsgálta azt. Ugyanis az indítványozó – a kúriai ítélettel ellentétben – konkrétan hivatkozott a Pp. megsértett 346. § (4) bekezdésére is, amely az ítélet kötelező tartalmi elemeként előírja a jogi indokolást, mellyel sérült a tisztességes bírósági eljáráshoz való joga is. Továbbá állítása szerint a másodfokú ítélet nem a Pp. 369. § (1) bekezdését, hanem valójában a Pp. 300. § (1) bekezdését sérti, a Kúria erre vonatkozó indokolása logikailag hibás, annak hiányzik a meggyőző ereje. Ugyanis – vallja az indítványozó – a konkrét másodfokú felülbírálat valójában tartalmában jogszabálysértő, mivel az összecszerűség igenis szakértői kompetencia.

- [12] 3. Az Alkotmánybíróság az Abtv. 50. § (1) bekezdése, valamint az Ügyrend 5. § (1) bekezdése alapján jelen ügyben tanácsban jár el. Az Abtv. 56. § (1) bekezdése értelmében az Alkotmánybíróság elsődlegesen az alkotmányjogi panasz befogadhatóságáról dönt, ennek során a tanács megvizsgálja az alkotmányjogi panasz befogadhatóságának törvényben előírt feltételeit, különösen a 26-27. § szerinti érintettséget, a jogorvoslat kimerítését, valamint a 29-31. § szerinti feltételeket. Az Abtv. 56. § (3) bekezdése alapján befogadás visszautasítása esetén az Alkotmánybíróság rövidített indokolással ellátott végzést hoz, amelyben megjelöli a visszautasítás indokát.
- [13] Az Alkotmánybíróság az Abtv. 56. § (2) bekezdése alapján mindenekelőtt azt vizsgálta, hogy az alkotmányjogi panasz megfelel-e az indítvánnyal szemben támasztott törvényi követelményeknek. Erre nézve a következőket állapította meg.
- [14] 3.1. Az Abtv. 27. §-a szerint az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés d) pontja alapján az alaptörvény-ellenes bírói döntéssel szemben az egyedi ügyben érintett személy vagy szervezet alkotmányjogi panasszal fordulhat az Alkotmánybírósághoz, ha az ügy

érdemében hozott döntés vagy a bírósági eljárást befejező egyéb döntés az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogát sérti és az indítványozó a jogorvoslati lehetőségeit már kimerítette vagy jogorvoslati lehetőség nincs számára biztosítva.

- [15] 3.2. Az Abtv. 30. § (1) bekezdése alapján az alkotmányjogi panaszt a sérelmezett döntés kézbesítésétől számított hatvan napon belül lehet írásban benyújtani. Az alkotmányjogi panasz az Abtv. 30. §-a és az Ügyrend 28. § (1) bekezdése alapján határidőben érkezett.
- [16] 3.3. Az Abtv. 27. §-a alapján az indítványozó a Kúria mint felülvizsgálati bíróság Gfv.I.30.423/2023/9. számú ítélete a bírósági eljárást befejező, jogorvoslattal nem támadható döntésének alkotmányossági vizsgálatát kérte, amely ellen fellebbezésnek vagy további felülvizsgálatnak nincs helye, továbbá az indítványozó az Alaptörvényben biztosított joga sérelmére hivatkozott, ezért az alkotmányjogi panasz e tekintetben is megfelel az Abtv. 27. §-ában előírt követelményeknek. Az indítványozó alkotmányjogi panasz benyújtására indítványozói jogosultsággal rendelkezik, és érintettsége, mivel a konkrét peres ügyben alperes [27. § (2) bekezdés a)-c) pontjai] volt, fennáll.
- [17] 3.4. Az indítvány a határozott kérelem Abtv. 52. § (1b) bekezdése szerinti követelményének eleget tesz, tartalmazva: a) azt a törvényi rendelkezést, amely megállapítja az Alkotmánybíróság hatáskörét az indítvány elbírálására, továbbá azt, amely az indítványozó indítványozói jogosultságát megalapozza (Abtv. 27. §) b) az eljárás megindításának indokát (az indítványozó álláspontja szerint a kifogásolt bírói döntés Alaptörvényben biztosított jogát sérti); c) az Alkotmánybíróság által vizsgálandó bírósági döntést; d) az Alaptörvény sérülni vélt rendelkezését [XXVIII. cikk (1), valamint (7) bekezdései]; f) kifejezett kérelmet arra, hogy az Alkotmánybíróság állapítsa meg a támadott bírósági döntés alaptörvény-ellenességét, és semmisítse meg azt, továbbá ezzel összefüggésben e) indokolást arra nézve, hogy a sérelmezett bírói döntés miért ellentétes az Alaptörvény megjelölt rendelkezésével.
- [18] 4. Az Abtv. 29. §-ában meghatározottak szerint az alkotmányjogi panasz befogadhatóságának további feltétele, hogy az alkotmányjogi panasz a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség kételyét, vagy alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést vessen fel. E két feltétel alternatív jellegű, így az egyik fennállása önmagában megalapozza az Alkotmánybíróság érdemi eljárását {erről elsőként lásd: 3/2013. (II. 14.) AB határozat, Indokolás [30]}.
- [19] 4.1. A bírói döntések alkotmányossági felülvizsgálatát lehetővé tevő, Abtv. 27. §-ára alapított alkotmányjogi panasz az Alaptörvény 28. cikkének érvényesülését szolgáló jogintézmény. Ilyen panasz alapján az Alkotmánybíróság a bírói döntésben foglalt jogértelmezés összhangját vizsgálja, azt, hogy a jogszabály alkalmazása során a

bíróság az Alaptörvényben biztosított jogok alkotmányos tartalmát érvényre juttatta-e. Ha a bíróság az előtte fekvő, alapjogilag releváns ügy alapjogi érintettségére tekintet nélkül járt el, és az általa kialakított jogértelmezés nem áll összhangban e jog alkotmányos tartalmával, akkor a meghozott bírói döntés alaptörvény-ellenes” {3/2015. (II. 2.) AB határozat, Indokolás [17] - [18]}.

- [20] Ugyanakkor a 3459/2022. (X. 28.) AB végzés – utalva a 3309/2022. (VI. 24.) AB végzésében foglaltakra {Indokolás [29]} – hangsúlyozta, hogy az Abtv. 27. §-a szerinti alkotmányjogi panasz eljárásban az Alkotmánybíróság feladata nem az, hogy az alkotmányjogi panasz alapját képező eljárás tény- és jogkérdéseit vizsgálja felül, hanem az, hogy az Alaptörvényben foglalt garanciákból fakadó minimumot számon kérje a bíróságoktól {Indokolás [16]}.
- [21] 4.2. Az indítvány az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése szerinti alapjogának sérelmét arra hivatkozással állította, hogy sem a kúriai ítélet, sem a másodfokú jogerős ítélet nem tartalmazott jogi érvet arra vonatkozóan, hogy az adott ügyben az összegszerűség megállapításához szükséges-e szakértő kirendelése, ezért a döntések indokolásainak nem volt meggyőző ereje. Az Alkotmánybíróság megállapította, hogy erre nézve a Kúria felülvizsgálati ítélete az indítványozó által kifogásoltakra tartalmaz érdemi indokolást, a felülvizsgálati kérelemben foglaltakra egyenként reflektált, így a tisztességes bírói eljáráshoz való jognak az indokolási kötelezettség részjogosultsága nem szenvedett csorbát. Ugyanakkor az Alkotmánybíróság azt is érzékelte, hogy az indítvány valójában az alkotmányjogi panasz alapját képező eljárás tény- és jogkérdéseit kívánja az Alkotmánybíróság által felülvizsgáltatni, valójában az indítványozó indokolási kötelezettséggel összefüggő érvelése a kúriai döntés jogértelmezésének törvényességi szempontú felülvizsgálatára irányul.
- [22] 4.3. Az indítvány a Kúria felülvizsgálati ítéletének az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdése sérelmét azzal összefüggésben állította, hogy egyrészt a fentiekben már kifejtett, általa kifogásolt és hiányosnak vélt másodfokú döntés indokolásával összefüggésben tett érvelésének konkrétumok nélküli voltát a Kúria iratellenesen állítja. Valójában azt érdemben el kellett volna bírálnia, a másodfokú bíróság ítéletét hatályon kívül kellett volna helyeznie és új eljárásra utasítania.
- [23] Az Alkotmánybíróság az Alaptörvény 24. cikkének (1) bekezdése alapján az Alaptörvény védelmének legfőbb szerve. A (2) bekezdés d) pontja értelmében alkotmányjogi panasz alapján felülvizsgálja a bírói döntésnek az Alaptörvénnyel való összhangját. Az alkotmányjogi panasz jellegének megfelelően a testület hatáskörébe a bírói döntéseknek kizárólag az alkotmányossági szempontú vizsgálata tartozik. Ebből következően az alkotmányjogi panasz nem tekinthető a bírói szervezeten belül jogorvoslattal (már) nem támadható bírói határozatok által okozott valamennyi – vélt, vagy valós – jogsérelem orvoslása eszközének, azaz ez a jogvédelem nem jelenti a rendes bíróságok jogalkalmazási gyakorlatának általános felülvizsgálatát,

ellenkező esetben az Alkotmánybíróság burkoltan negyedfokú bírósággá válna. A jogszabályokat a bíróságok értelmezik, az Alkotmánybíróság csak az értelmezési tartomány alkotmányos kereteit jelölheti ki. Ez a jogkör azonban nem teremthet alapot arra, hogy minden olyan esetben beavatkozzon a bíróságok tevékenységébe, amikor olyan (állítólagos) jogszabálysértő jogalkalmazásra került sor, mely egyéb eszközzel már nem orvosolható {lásd például: 3145/2015. (VII. 24.) AB határozat, Indokolás [55], 3198/2013. (X. 22.) AB végzés, Indokolás [22]}.

- [24] Az Alkotmánybíróság megállapította, hogy jelen, az indítványozó jogorvoslathoz való alapjoga sérelmét alátámasztani kívánó érvek valójában szintén a kúriai döntés törvényességi szempontú felülvizsgálatára irányulnak.
- [25] Mindezekre tekintettel az Alkotmánybíróság a jelen ügyben megállapította, hogy az indítványozó alkotmányjogi panasza mind az Alaptörvény XXVIII. cikk (1), mind a XXVIII. cikk (7) bekezdésével összefüggésben nem alkotmányossági, hanem törvényességi kérdésekre vonatkozik, az eljáró bíróságok bizonyíték-értékelését, illetve a bírósági döntések helytállóságát vitatva. Így az indítványozó Abtv. 27. §-ára alkotmányjogi panasza valójában a jogerős másodfokú bíróság és a felülvizsgálati bíróság döntésének felülbírálatára irányul, velük összefüggésben sem bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség kételyét, sem alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést nem vet fel, ezért jelen ügyben az Alkotmánybíróság az alkotmányjogi panaszt nem találta befogadhatónak.
- [26] 5. A fentiekre figyelemmel az Alkotmánybíróság – tekintettel arra, hogy az alkotmányjogi panasz nem tett eleget az Abtv. 29. §-ában foglaltaknak, így az Ügyrend 30. § (2) bekezdés *a)* pontja alapján, figyelemmel az Abtv. 56. § (2) és (3) bekezdésére is – az alkotmányjogi panaszt visszautasította.

Budapest, 2025. október 21.

Dr. Handó Tünde s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró

Dr. Czine Ágnes s. k.,
alkotmánybíró

Haszonicsné dr. Ádám Mária s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Márki Zoltán s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Schanda Balázs s. k.,
előadó alkotmánybíró